

Năm Đó, Tôi Cũng Thầm Yêu

Contents

Năm Đó, Tôi Cũng Thầm Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4

Năm Đó, Tôi Cũng Thầm Yêu

Giới thiệu

Biên tập: CandyMười sáu tuổi, tôi vào trường trung học nổi tiếng với thành tích đứng đầu khóa. Lúc đó, tôi là một cô b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-do-to-cung-tham-yeu>

1. Chương 1

Mười sáu tuổi, tôi vào trường trung học nổi tiếng với thành tích đứng đầu khóa. Lúc đó, tôi là một cô bé cao cao gầy gầy, ăn mặc luộm thuộm. Đa số quần áo của tôi đều là đồ bộ đội, bởi vì bác tôi là bộ đội, cho nên tôi có rất nhiều quân trang rộng thùng thình, vốn không có cái gì gọi là chiết eo. Tôi giống như một cậu bé, suốt ngày lăn lộn đánh nhau với bọn con trai, may mắn là thành tích học tập vẫn vượt trội dẫn đầu. Sau khi trở thành thủ khoa, tôi còn đặc ý một thời gian dài.

Ngày đầu tiên học sinh nhập học, tôi ôm chồng sách mới nhận đi đến phòng học, chẳng may đụng phải một người ở góc hành lang.

Giữa mùa thu, cậu ấy mặc bộ đồ thể thao màu xanh lam, ôm một quả bóng rổ, cao ráo đẹp trai xuất hiện trước mặt tôi. Cậu cười, lộ ra hàm răng trắng bóng. Chúng tôi đồng thời nói xin lỗi đối phương, sau đó bèn nở nụ cười. Sau nữa, mặt của tôi đột nhiên đỏ ửng.

Vẫn nhớ góc đó có một góc hợp hoan cực kỳ đẹp, tôi vội vàng nhặt đồng sách bị rơi lên, chạy thẳng về phía phòng học.

Một lúc sau, chủ nhiệm lớp đi vào, tiếp theo là cậu ấy.

Cậu ấy chính là người vừa đụng phải tôi. Tôi nhìn thấy cậu ấy, đồng thời cậu ấy cũng nhận ra tôi. Tôi để ý, cậu ấy vén vài sợi tóc rối lên phía trên, động tác đó vô cùng hấp dẫn. Cậu ấy được xếp ngồi sau tôi.

Tim của tôi đập nhanh hơn. Trước đây khi cãi nhau đánh nhau với nam sinh, tôi vốn không ý thức được mình là con gái, chỉ từ khi gặp cậu ấy, tôi mới cảm thấy mình đúng là con gái. Tôi không biết phải làm sao,

tim đập rất nhanh, mồ hôi tay chảy đầm đìa, quan trọng hơn là, đỏ mặt. Bạn cùng bàn tên là Chu Tổ, cô ấy hỏi, cậu làm sao thế?

Tổ nóng. Tôi đáp.

Hồi đó nam nữ căn bản không nói chuyện với nhau, lớp của chúng tôi chỉ có một nữ sinh nói chuyện với nam sinh, cô ấy là lớp trưởng. Nhưng tôi cũng không quan tâm đến điều này, từ sau lần đầu tiên đụng phải cậu ấy, tôi chỉ biết, chắc tôi hư hỏng rồi.

2. Chương 2

Cái gọi là hư hỏng, chính là bỗng nhiên cảm thấy mình trở nên xấu xí, quần áo thùng thình đến khó coi, đi đứng chả ra đâu với đâu, tóc sao lại ngắn thế, trên báo đều nói nam sinh thích nữ sinh tóc dài, mắt có phải hơi nhỏ hay không... tất cả đều trở thành khuyết điểm. Rồi vào khoảnh khắc cậu ấy tiến vào lớp, tôi lại mặt đỏ tai hồng. Nếu tôi nhớ không lầm, cậu ấy đi mười ba bước sẽ đến chỗ của mình.

Còn nữa, cậu ấy thích dùng Head&Shoulders, thoang thoang hương bạc hà.

Hôm nào cậu ấy cắt tóc, hôm nào có quần áo mới, tôi đều biết rõ ràng. Từ đó về sau, một đứa vô tâm bỗng trở nên đa sầu đa cảm, bắt đầu đọc thơ Lý Thanh Chiêu, nàng viết, cắt không đứt gỡ càng rồi; vừa nhũm mày cong, lại quận lòng đau.[1] Sao lại đúng thế chứ!

Nhà trường mở câu lạc bộ văn học, tôi là người đầu tiên đăng ký. Rất hăng hái đóng góp, có điều còn trùu tượng hơn cả thơ trùu tượng. Kỳ thật tất cả đều viết về cậu ấy, bất kể là tả thu hay vẽ hạ, tóm lại, tất cả đều là cậu ấy.

Giọng nói của cậu ấy tràn ngập từ tính, tóc cậu ấy rất đen, thậm chí cách cậu ấy đi đứng cũng không giống những người bình thường. Tôi thường chạy lên tầng ba, chỗ đó có thể nhìn thấy phía sau của sân thể dục, nơi cậu ấy chơi bóng rổ hoặc bóng chuyền. Nhưng tôi thích nhìn cậu ấy đá bóng hơn, khi chạy rất hấp dẫn, mái tóc bay bay bỗng bình. Bộ đồng phục đá bóng màu tím cực kỳ đẹp, đẹp muốn chết luôn. Cuối cùng tôi toàn phải cắn môi mình, thẳm nghĩ bộ dáng ở nhà của cậu ấy cũng ưa nhìn như vậy sao?

Khi đó chúng tôi đều là học sinh ngoại trú, bởi vì nhà ở trong thành phố nên trường học không cho nghỉ lại trường. Buổi tối, sau khi tự học, cả bọn lại đạp xe về nhà, tôi có thói quen đi phía sau cậu ấy. Vào mùa xuân, cậu ấy sẽ quần áo đồng phục thể thao ở quanh hông, vừa huýt sáo vừa đạp xe về phía trước. Có cậu ấy, tôi cảm thấy đường đi thật ngắn. Một nữ sinh khác hay đi cùng tôi, cô ấy luôn bảo tôi nói chuyện chẳng ăn nhập gì cả, kỳ thật, suy nghĩ của tôi vốn không đặt ở cuộc đối thoại đó.

Không chỉ làm thơ, tôi còn bắt đầu viết nhật ký.

Trong nhật ký, tên của cậu ấy là JQ, viết tắt âm tiếng Hán của tên cậu ấy. Đây là bí mật mà trên thế giới này chỉ một mình tôi biết, niềm hạnh phúc sâu kín này khiến tôi thích thú, vừa lo lắng, lại vừa kích động.

Tôi bắt đầu lén lút học làm điệu, ví như lén đi cao gót của mẹ, ví như bôi son môi nhạt màu, tất cả toàn là vì lấy lòng cậu ấy. Nhưng hình như cậu ấy không hề để ý. Vào giờ thể dục tôi bị cười nhạo, guốc cao khiến tôi bị ngã sấp, vô cùng xấu hổ. Tôi cúi đầu, khóc tức tưởi, bởi vì bên tai vang lên tiếng cười của nam sinh, hình như có cả cậu ấy.

Thật sự là tủi thân muốn chết.

Nhưng vẫn thích, thậm chí còn có phần mù quáng.

3. Chương 3

Một ngày tôi đi học sớm, trong phòng học chỉ có mình cậu ấy, khi tôi đến chỗ ngồi của mình thì cậu ấy ngược lên. Mặt tôi lập tức đỏ ửng, cậu ấy ngồi ngay sau tôi, lưng tôi dường như đều được ánh nhìn của cậu ấy dán vào. Tôi cảm thấy nếu thời gian ngừng lại thì thật tốt, cứ thế dài đằng dặc, cho đến khi sông cạn đá mòn. Hồi đó tôi thích đọc Tam Mao và truyện của Quỳnh Dao, vừa đọc vừa khóc, cứ tưởng tượng mình là nhân vật nữ chính trong đó, mà nhân vật nam chính, đương nhiên không ai ngoài cậu ấy.

Khoa văn muốn phân lớp. Tôi tuyệt vọng nghĩ, xem ra, chúng tôi sắp phải xa nhau rồi.

Mấy ngày hết sức chán nản và âu sầu, cây hợp hoan ra hoa, tôi ngắt một bông kẹp vào quyển nhật ký, giữa trang viết tên cậu ấy, cực kỳ thơm. Tôi nghĩ một lúc, đột nhiên ôm mặt òa khóc.

Điều khiến tôi không tưởng tượng được là, tôi và cậu ấy lại được phân vào một lớp, cùng với năm người nữa. Khi giáo viên đọc bản phân lớp xong, tôi vượt vượt trái tim mình, cứ sợ nó nhảy ra ngoài. Sau giờ học, tôi đến sân thể dục chạy quanh mười vòng, niềm vui sướng đó, quả thật còn cao hứng hơn trứng số độc đắc.

Chúng tôi vẫn học cùng một lớp, vẫn không nói chuyện với nhau, nhưng tôi vẫn nhớ thương, vẫn rung động như cũ. Nhật ký càng viết càng dày, tâm sự càng ngày càng nhiều, nhưng mà, tôi không nói bí mật này cho bất kể một ai. Ở trong mắt người khác, tôi không còn là con bé điên điên khùng khùng kia nữa, bây giờ tôi điềm đạm, dịu dàng, biết cách chọn quần áo, thành tích học tập không bằng trước đây, bắt đầu bí mật viết tiểu thuyết...

Trong nhật ký của tôi, cậu ấy vẫn là JQ.

Hai năm sau chúng tôi tốt nghiệp, cậu ấy vào một trường dạy nghề, tôi đi học đại học ở Thạch Gia Trang. Khi chia tay, nam sinh nữ sinh mới bắt đầu nói chuyện, nhưng chúng tôi lại không nói gì, trước sau vẫn đứng cách nhau một khoảng. Thậm chí lưu bút tốt nghiệp tôi cũng không viết cho cậu ấy, bởi vì không có lá gan đó. Có lẽ vì rất thích, cho nên mới cảm thấy rất xa xôi.

4. Chương 4

Đại học năm nhất bắt đầu rộ lên phong trào viết thư gửi bưu thiếp, tôi viết cho cậu ấy một phong thư, đơn giản là kể chuyện ăn uống chơi bời ở đại học, thật sự không đã động gì đến tình yêu cả. Tờ giấy mỏng manh, viết rồi xé, xé rồi viết, cuối cùng không giải quyết được gì, vẫn còn nhát gan, vẫn không dám nói.

Nhưng ngược lại tôi có gửi bưu thiếp, chọn một tấm có vẽ thuyền buồm. Một chiếc thuyền buồm trôi nổi trên mặt biển màu lam, cực kỳ đẹp. Tôi chỉ viết địa chỉ và bốn chữ: Năm mới vui vẻ. Khi viết tên cậu ấy, tay tôi run run, lòng cũng run run, đó là lần đầu tiên tôi viết tên đầy đủ của cậu ấy.

Gửi đi rồi. Gửi đi rồi có thể làm được gì chứ? Chắc cậu ấy nhận được nhiều bưu thiếp như thế này lắm, gửi đi một tờ “biển lớn”, cũng chỉ như ném đá xuống biển lớn thôi.

Sau đó, tôi có mối tình đầu chân chính.

Những thứ nên làm khi yêu tôi đều làm, viết thư tình, hẹn hò, xem phim, giận dỗi, khóc lóc... Bạn trai của tôi rất chiều tôi, chúng tôi yêu nhau cũng như các cặp đôi bình thường khác. Chẳng qua, có đôi khi trong lòng dâng lên nỗi phiền muộn mơ hồ. Không hiểu vì sao lại phiền muộn, tình yêu thâm lặng mỏng manh như sứ Thanh Hoa kia đã lạnh dần theo năm tháng, giống như khi mùa đông đến, quần áo phong phanh, tôi nên chôn sâu quá khứ vào trong lòng.

Khi có bạn học nhắc đến tên cậu ấy, tim tôi vẫn đập thình thịch, thoáng mất hồn. Về sau nghe tin cậu ấy kết hôn, gương mặt đờ đẫn cả ngày, tưởng như hoàn toàn tuyệt vọng, muốn nổi giận không rõ lý do. Nhớ rõ khi đó là một mùa đông, rất lạnh.

Rồi tôi cũng kết hôn, trải qua cuộc sống bình thường, dần dần quên đi mối tình này. Vài quyển nhật ký vẫn khóa trong ngăn kéo, tôi tự an ủi chính mình, có thiếu nữ nào lại chưa từng một lần mơ mộng chứ?

Từ đầu đến cuối, cậu ấy chỉ là một giấc mộng của tôi mà thôi.

Còn nhớ có một lần đi Gome[2] mua máy ảnh, đang dạo cùng chồng, bỗng nhiên cậu ấy bước đến trước mặt, chúng tôi đều hơi sững sốt, đột ngột quá, mặt của tôi lại đỏ, đỏ bừng rồi.

Cậu ấy hỏi han, bắt tay với chồng tôi, mà không hiểu sao tay của tôi bắt đầu đổ mồ hôi.

Sau đó mấy ngày, lớp trưởng sắp xếp họp lớp, tất cả bạn bè trời Nam đất Bắc đã trở về, cậu ấy và tôi đều đi. Nói thật, nếu cậu ấy không đi, có khi chưa chắc tôi đã đi.

Chúng tôi vẫn không nói chuyện với nhau.

5. Chương 5

Cho đến khi mọi người đều quá chén. Một nam sinh đề nghị chơi trò chơi, nói thật hay mạo hiểm, nhất định phải kể ra hồi xưa thầm yêu ai, người đó thấy đúng liền uống rượu, không thì tự phạt. Tôi bỗng nhiên căng thẳng không chịu được, cả người phát run.

Có người nói ra, mọi người đều cười lớn, bởi vì hình như toàn là để chọc cười. Các nam sinh đều nói thích lớp trưởng, sao có thể như thế chứ. Nhưng lớp trưởng cứ uống liên tục, nói đúng nói sai cô ấy đều uống, có ai không muốn được yêu thầm đâu.

Đến lượt cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi, sau đó nói, tớ từng thầm yêu cô ấy.

Tất cả mọi người yên lặng trong tích tắc, lúc ấy tôi choáng váng. Rồi, có nam sinh lên tiếng, cậu ấy nói thật đó, tớ từng cảm thấy tên này là lạ, chắc chắn thích ai đó rồi. Nhìn xem, mặt còn đỏ kìa, nào nào, chúng ta uống đi.

Kêu loạn hết cả lên, không biết như thế nào, đề tài này được chuyển. Tôi mỉm cười nhìn cậu ấy, hỏi, thật vậy à? Cậu ấy cười cười đáp, thật mà, rất nhiều nam sinh từng yêu thầm, nữ sinh cũng vậy. Ở cái tuổi đó chỉ có thể yêu thầm thôi, cậu thấy đúng không?

Tôi thoáng nở nụ cười, từ trong đáy lòng, trăm vạn bông hoa lê đua nở. Cuối cùng, tôi chợt nghĩ mình đã từng e thẹn như thế nào vì yêu thầm người ta như vậy. Thì ra, rất nhiều người cũng từng yêu thầm.

Kỳ thật tôi nên cảm ơn mối tình đơn phương này. Từ khi bắt đầu yêu thầm, khắp lòng liên rạo rục, trong đầu có suy nghĩ là con gái thật tuyệt, hơn nữa còn thường thường soi gương, lẩm bẩm độc thoại. Bây giờ nhớ lại, quá khứ ấy vừa xinh đẹp lại vừa thuần khiết.

Bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, chúng tôi bước đến bên cửa sổ, tôi đưa tay, cảm giác từng bông tuyết mát lạnh trong lành, cậu ấy nghiêng đầu hỏi tôi, hồi xưa cậu có thầm yêu không?

Quay đầu lại, tôi khẽ cười nói, năm đó, tớ cũng từng thầm yêu.

Cậu ấy không hỏi là ai.

Tôi cũng không đáp.

Chúng tôi cùng vươn tay ra, đón nhận hoa tuyết nhưng thuần khiết trong suốt. Thuở thầm yêu xinh đẹp nhất đó, chính là bầu trời hoa tuyết nhưng bay lượn, nhẹ nhàng như vậy, xinh đẹp như vậy, nhưng cũng ưu thương như vậy.

– Hết –

[1] Cắt không đứt, gỡ càng rối: Nguyên văn “Tiễn bất loạn, lí hoàn loạn”, trích từ bài thơ “Tương kiến hoan” của Lý Dục. Vừa nhíu mày cong, lại quặn lòng đau: Nguyên văn “Tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu”, trích từ bài thơ “Nhất tiễn mai” của Lý Thanh Chiêu.

[2] Gome: Trung tâm bán đồ điện tử nổi tiếng ở Trung Quốc và Hồng Kông.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-do-to-cung-tham-yeu>